

Arbejdere og nævnte, at disse havde haft en Nedgang paa 936 Kr. aarlig. Det er meget muligt, at dette Tal er rigtigt; men det er ganske mærkeligt at se, at i Gaar, da man talte om Importreguleringen, gjorde den højtærede Handelsminister sig til Talsmand for, at Industriens Arbejdere nu havde Lønninger, der var 3 Gange saa store, som de var før Krigen, og hævdede, at disse Lønninger yderligere maatte ned. I Dag staar det ærede Medlem Hr. Søren Svendsen og udtaler sig paa en helt anden Maade, idet han taler netop om den store Nedgang, der har været for Industriens Arbejdere. En af de fremsatte Paastande, enten det ærede Medlems eller den højtærede Handelsministers, maa i alt Fald være urigtig.

Nedgangen i Skatteindtægten har ganske vist været stor for Folk ude omkring i de frie Erhverv, men for Tjenestemændenes Vedkommende har den ogsaa været stor. Tager man Nedgangen i det sidste Aars Tid, vil man se, at den for adskillige af dem har været paa en 1000 Kr. eller deromkring. Der har ogsaa for Tjenestemændenes Vedkommende været en følelig Nedgang i Indtægterne, og de Kommuner, hvor der bor et stort Antal af Tjenestemænd, f. Eks. Nyborg, Aarhus, Fredericia, vil i det kommende Aar komme til at mærke, at Tjenestemændenes Indtægter er gaaet betydeligt ned.

Naar nu det ærede Medlem Hr. Søren Svendsen taler om, at den foreslaaede Nedgang i Konjunkturtillæget ikke er syndelig stor, og samtidig nævner, at det kun er en daglig Udgift som Udgiften til en halv Bajer, vil jeg sige, at for mange Tjenestemænds Vedkommende vil denne Udgift mærkes føleligt. Jeg skal nævne en af de Kategorier, som er daarligst stillet, Kontoristerne ved Statsbanerne. En Kontorist ved Statsbanerne af 2den Grad har 1320 Kr. i Løn, et Dyrtidstillæg paa 324 Kr., et Konjunkturtillæg paa 440 Kr., eller i alt 2084 Kr.; og en saadan Kontorist skal nu gaa 311 Kr. ned om Aaret, det vil sige gaa ned paa en Indtægt af 1773 Kr. Nu vil jeg spørge det ærede Medlem, hvorledes en saadan Kontorist skal kunne bære en saa klækkelig Nedgang i Løn, som der her er Tale om. Disse Tjenestemænd er allerede nede paa et Eksistensminimum, og skal de trykkes længere ned, er det min Overbevisning, at de ikke kan leve paa nogen hæderlig Maade, det vil være en alt for stærk Nedgang.

Efter den Modtagelse, som dette Lovforslag har faaet, er det min Overbevisning, at det konservative Folkeparti, som er 3die Ben under Ministeriet, ikke gaar med til den store Nedsættelse, som den højtærede Finansminister her forlanger. Jeg vil haabe, at Lovforslaget, naar det kommer i Udvalg, maa blive Genstand for en grundig Behandling, og at man vil træffe en Afgørelse ud fra, hvad der er ret og billigt. Og hvis man tager retfærdige Hensyn og man handler ud fra Retfærdighedssynspunkter, er det min Overbevisning, at saa vil dette Lovforslag ikke blive Lov. Efter Forhandlingerne her i Dag er jeg ganske overbevist om, at dette Forslag ikke bliver til Lov, medmindre det bliver ændret ganske betydeligt i en mere human Retning. Ved at vedtage det, som det er nu, vilde man skære for bred en Rem af Tjenestemændenes Ryg.

Vesterager: Mit Partis ærede Ordfører (Parkov) har jo fremsat Partiets Opfattelse af det foreliggende Forslag, og jeg kan ganske slutte mig til ham. De Tanker, der blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Fraenkel, kan jeg ogsaa ganske tiltræde. Jeg tror, der ogsaa gennem Tjenestemændene kunde fremskaffes mange Oplysninger, der klart kunde vise, at der paa mange Omraader i vor Administration kunde gennemføres Besparelser.

Det, der for mig er det beklagelige ved dette Lovforslag, er først og fremmest det, at det kommer til Rigsdagen, ikke hvilende paa en Overenskomst mellem den højtærede Finansminister og Tjenestemændene, men som et Forslag, den højtærede Finansminister har fremsat mod Tjenestemændenes Ønsker og imod det, de mente var ret og rimeligt. Jeg anser dette for meget uheldigt; det er uheldigt for Tjenestemændene og ogsaa i høj Grad uheldigt for Samfundet, fordi det har stor Betydning for de forskellige Institutioner, at de Folk, der skal tjene i dem, kan gøre det med Tilfredshed og kan være glade ved den Ordning, der er truffet med Hensyn til deres økonomiske Forhold. Jeg kan heller ikke rigtig forstaa, at det virkelig er nødvendigt at gaa den Vej. Efter det, der nu foreligger, vil der kunne spares ret betydeligt udover de Besparelser, der allerede er gennemført, og som vi har hørt en Del om, hvorfor jeg ikke skal gentage det her. Naar der ved Pristallets Fald og ved yderligere Indrømmelser fra Tjenestemændenes Side er Udsigt til at